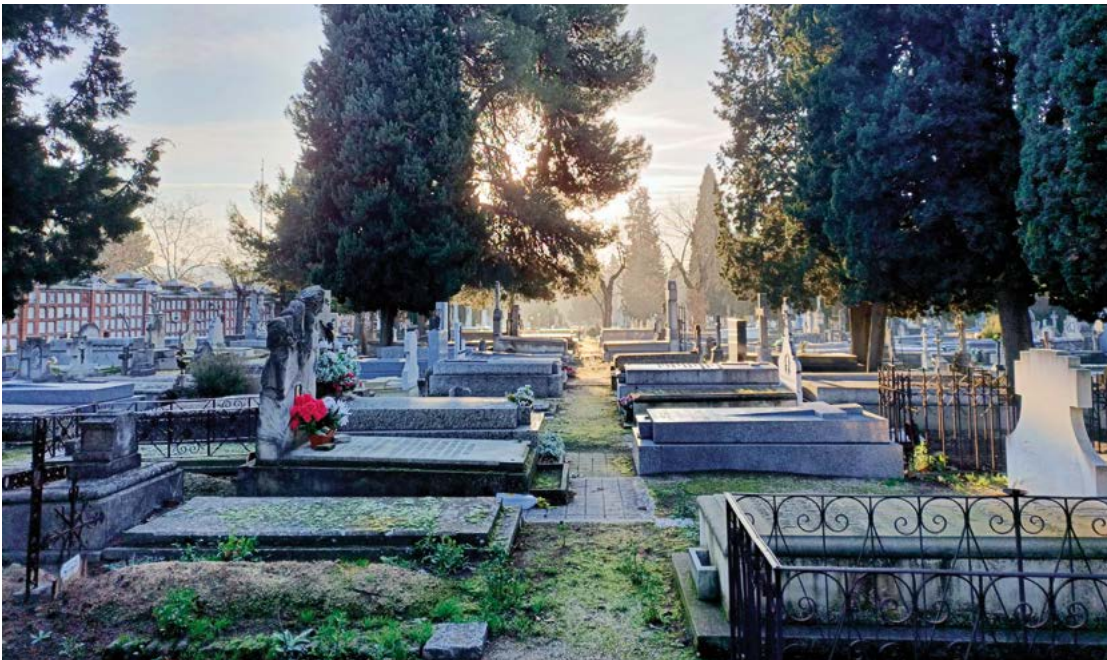

PARAULES DE VIDA

Pregar pels difunts

Es dos primers dies del mes de novembre, en els que l'Església celebra la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts, els cristians tenim el piadós costum de visitar els cementeris en què reposen els nostres germans difunts en l'espera de la resurrecció i de pregar pel seu etern descans. Les meues paraules d'avui pretenen ajudar-vos que visquem aquest moment amb sentiments verdaderament cristians.

El matí del diumenge de Pasqua, les dones que havien acompanyat al Senyor durant la seua vida pública, que havien estat prop d'Ell en el moment de la seua mort i havien vist el lloc on l'havien sepultat, van anar a visitar el sepulcre. Els evangelis ens narren que els seus sentiments eren senti-

ments de mort. Pensaven que el Senyor era mort i que tot el que havien viscut amb Ell era una il·lusió que havia acabat. Podem imaginar la desil·lusió que s'hauria apoderat d'elles. En eixos moments estarien dominades pel dolor i la desesperança.

Quan arriben al sepulcre el troben com no ho havien imaginat: el sepulcre estava buit. A més escolten el primer anunci pasqual: Aquell a qui busquen mort és viu. A partir d'aquest moment es desencadenen una sèrie d'esdeveniments i el seu cor es va transformant. S'alliberen dels sentiments de mort que les dominaven i una nova llum d'esperança s'obri en les seues vides. Descobriren que la mort no és l'horitzó definitiu del ser humà. Aquesta experiència els obri a la veritat de la vida.

El que ha viscut Crist és el que tots estem cridats a viure: Déu ens ha fet fills seus per a donar-nos la vida del seu Fill Jesucrist.

Quan aquests dies visitem els sepulcres on descansen els nostres éssers volguts i recordem el que han suposat per a nosaltres en la nostra vida, que resone també en el nostre cor el missatge esperançador que van escoltar aquelles dones que van anar a visitar el lloc on havia sigut soterrat el Senyor: Jesucrist ha ressuscitat. Que eixe anunci ens porte a viure aquest moment piadós amb sentiments cristians: amb gratitud a Déu per les moltes coses bones que ens ha regalat per mitjà de les persones que ja descansen junt amb Ell, ja que tot això no és més que la manifestació humana del seu amor de Pare que el porta a cuidar de les seues creatures; amb la confiança que ens dona el saber que Déu vol que tots els homes se salven i que per realitzar aquest disseny d'amor va entregar al seu propi Fill per nosaltres; amb l'esperança que el que hem viscut amb els nostres éssers volguts no és una experiència bonica o una il·lusió que ja ha acabat per sempre, sinó que igual que les santes dones es van trobar amb el Senyor, també nosaltres un dia ens reunirem amb ells per a gaudir de la vida i l'alegria plenes per sempre. Que aquesta siga la nostra meditació i la nostra pregària durant aquests dies, especialment en els moments en què portem a la memòria els records de tot el que hem viscut amb els nostres germans difunts.

Que la celebració d'aquestes festes no servisca per a alimentar en nosaltres sentiments de mort, sinó perquè els nostres cors es vagen obrint a la Vida.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Uns darrers prec

Arribat als vuitanta-quatre anys, la salut va empitjorar. Les circumstàncies feien previsible el desenllaç. La germana mort anava fent forat en el seu cos i, amb plena consciència, va emprendre la darrera ruta amb enteresa i temprança, com sempre. Amb un món interior conreat amb múltiples lectures, pregàries, reflexions personals i reunions de l'equip de matrimonis de la Mare de Déu que tant l'ajudà als seus membres a donar sentit a la vida, a estimar Déu i el proïsme. Fidel a Déu, amb el llibre dels Salmes sempre propers. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones. La seva fe i les seves convic-

cions cristianes, el serví i estimar ignasià après a la Congregació Mariana, acabada l'adolescència, havien guiat la seva vida. Era un home de fe profunda, arrelada i viscuda, i en aquest moment cabdal de la seva vida, sabia on anava i qui l'esperava. «N'estic cert, tota la vida m'acompanyen / la teva bondat i el teu amor. / I viuré anys i més anys / a la casa del Senyor» (SI 23,6).

Es va acomiadar lúcidament de la seva esposa i dels fills, amb els qui volgué mantenir una darrera conversa de co-

miat esperançat, malgrat tot. A l'habitació, els quatre fills, casats i alhora amb fills, entorn el llit del pare, en un moment d'emoció profunda, atents a les seves paraules, escoltaren unes peticions que eren lliçó de vida, acte de confiança. Amb veu cansada, però segura, els digué: «Ja veieu que estic arribant al final de la vida, no vull marxar sense fer-vos unes peticions: Confieu en Déu, com heu vist que la mare i jo hem confiat. "Ananies, Azaries i Misael van confiar en Déu / i ell els salvà de les flames" (1Ma 2,59).

Tingueu cura de la mare, ara només us té a vosaltres. "Va cridar, doncs, el seu fill Tobies i, quan el tingué al costat li va dir: Quan jo mori, enterra'm com cal. Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res" (Tb 4,3). I una tercera: estimeu-vos, mantingueu-vos units i que hi hagi pau entre vosaltres. "Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor fratern sense hipocresia. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net" (1Pe 1,22)». El missatge era ben clar. Dos dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Orar por los difuntos

Los dos primeros días del mes de noviembre, en los que la Iglesia celebra la solemnidad de Todos los Santos y la conmemoración de los fieles difuntos, los cristianos tenemos la piadosa costumbre de visitar los cementerios en los que reposan nuestros hermanos difuntos en la espera de la resurrección y de orar por su eterno descanso. Mis palabras de hoy pretenden ayudarlos a que vivamos este momento con sentimientos verdaderamente cristianos.

La mañana del domingo de Pascua, las mujeres que habían acompañado al Señor durante su vida pública, que habían estado cerca de Él en el momento de su muerte y habían visto el lugar donde lo habían sepultado, fueron a visitar el sepulcro. Los evangelios nos narran que sus sentimientos eran sentimientos de muerte. Pensaban que el Señor estaba muerto y que todo lo que habían vivido con Él era una ilusión que había terminado. Podemos imaginar la desilusión que se habría apoderado de ellas. En esos momentos estarían dominadas por el dolor y la desesperanza.

Cuando llegan al sepulcro lo encuentran como no lo habían imaginado: el sepulcro estaba vacío. Además, escuchan el primer anuncio pascual: Aquel a quien buscan muerto está vivo. A partir de este momento se desencadenan una serie de acontecimientos y su corazón se va transformando. Se liberan de los sentimientos de muerte que las dominaban y una nueva luz de esperanza se abre en sus vidas. Descubren que la muerte no es el horizonte definitivo del ser humano. Esta experiencia les abre a la verdad de la vida. Lo que ha vivido Cristo es lo que todos estamos llamados a vivir: Dios nos ha hecho hijos suyos para darnos la vida de su Hijo Jesucristo.

Cuando estos días visitemos los sepulcros donde descansan nuestros seres queridos y recordemos lo que han supuesto para nosotros en nuestra vida, que resuene también en nuestro corazón el mensaje esperanzador que escucharon aquellas mujeres que fueron a visitar el lugar donde había sido enterrado el Señor: Jesucristo ha resucitado. Que ese anuncio nos lleve a vivir este momento piadoso con sentimientos cristianos: con gratitud a Dios por las muchas cosas buenas que nos ha regalado por medio de las personas que ya descansan junto a Él, ya que todo eso no es más que la manifestación humana de su amor de Padre que le lleva a cuidar de sus criaturas; con la confianza que nos da el saber que Dios quiere que todos los hombres se salven y que para realizar este designio de amor entregó a su propio Hijo por nosotros; con la esperanza de que lo que hemos vivido con nuestros seres queridos no es una experiencia bonita o una ilusión que ya ha terminado para siempre, sino que al igual que las santas mujeres se encontraron con el Señor, también nosotros un día nos reuniremos con ellos para gozar de la vida y la alegría plenas para siempre. Que esta sea nuestra meditación y nuestra oración durante estos días, especialmente en los momentos en que traemos a la memoria los recuerdos de todo lo que hemos vivido con nuestros hermanos difuntos.

Que la celebración de estas fiestas no sirva para alimentar en nosotros sentimientos de muerte, sino para que nuestros corazones se vayan abriendo a la Vida.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

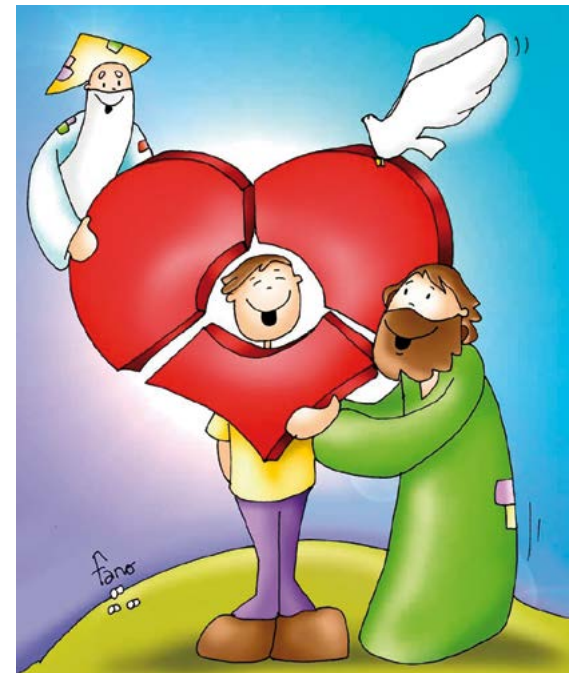
Domund 2022:
«Sereu els meus testimonis»

Cada any, amb motiu de la Jornada de les Missions, el Papa tramet un missatge als catòlics d'arreu de la terra on accentua els principals aspectes que hem de reflexionar, que hem de fer pregària, que hem de fer vida. Naturalment, seguint el lema d'enguany, ens demana que reforcem la idea que tots els cristians estem cridats a donar testimoni de Crist.

Ens recorda el papa Francesc que «cada cristià està cridat a ser testimoni de Crist», per això, «als deixebles ens demana que visquem en clau de missió», cosa que significa que hem «d'oferir a Crist en paraules i accions, anunciant a tots la bona notícia de la salvació com van fer els primers apòstols».

Clar, si pensem, només amb les nostres forces no podrem realitzar eixa tasca, per això «Crist ressuscitat, a l'anunciar la missió de ser els seus testimonis els va prometre la gràcia de l'Esperit Sant». De la mateixa manera que els primers deixebles, «cap cristià pot donar testimoni de Crist sense la inspiració i auxili de l'Esperit Sant» que és el «veritable protagonista de la missió».

Acaba el missatge amb el desig «que tots nosaltres siguem a l'Església el que ja som gràcies al bateig: profetes, testimonis i missioners del Senyor. Amb la força de l'Esperit Sant i fins els confins de la

terra». Tots hem d'esforçar-nos per fer-ho realitat, per què no ho intentem?

Delegació diocesana de Missions

Benedicció de l'Ermita de Sant Josep de Forcall, restaurada

Entrant a Forcall, venint de Cinctorres, es troba a l'esquerra l'Ermita de Sant Josep. Tancada durant molts anys per perill de col·lapse. La col·laboració entre diferents entitats: Parròquia, Bisbat, Ajuntament, Diputació de Castelló i Generalitat valenciana ha permès la restauració de l'estructura, els paraments exteriors i la teulada; aconseguint una fita important per a l'edifici i el recinte que l'envolta, molt concorregut per la gent de la població.

En el marc de les festes patronals, el passat 30 d'agost, es va fer la benedicció de l'obra realitzada i en acabar, es va passar dins l'ermita on un arquitecte originari del poble va explicar el treball realitzat.

Una alegria poder recuperar la nostra ermita i un desafiament, encara, per restaurar el seu interior.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'Església està sempre agraïda per tota expressió de caritat fraterna i d'atenció mostrada als qui han estat esclavitzats i explotats, perquè d'aquesta manera la misericòrdia de Déu es fa visible i el teixit de la societat es reforça i es renova» (19 de maig).

@Pontifex_es: «Maria és icona de la nostra vocació. Com Ella, estem cridats a ser sants i irreprotxables per l'amor (Ef1,4), fent-nos imatge de Crist» (21 de maig).

@Pontifex_es: «Els dono la meua pau (Jn 14,27). Jesús sap que nosaltres sols no som capaços de custodiar la pau, que necessitem una ajuda, un do, l'Esperit Sant. És Ell qui desarma el cor i l'omple de serenitat» (22 de maig).

@Pontifex_es: «Qui acull a un necessitat no sols fa un acte de caritat, sinó també de fe, perquè reconeix a Jesús en el germà i en la germana» (23 de maig).

El bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, nomenat arquebisbe de València

El dia 10 d'octubre, memòria de sant Tomàs de Villanueva, la Nunciatura Apostòlica va comunicar la decisió del Sant Pare, el papa Francesc, de nomenar a Mons. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa, com a arquebisbe de València.

A les 12 h, al saló gòtic del Palau episcopal de Tortosa, davant el Col·legi de Consultors, el Capítol Catedral i els membres de la Cúria diocesana amb la presència de diferents mitjans de comunicació, el vicari general, l'lm. Sr. José Luis Arín, va llegir el comunicat de la Nunciatura Apostòlica en Espanya, en el que es comunicava el nomenament del bisbe de Tortosa com a arquebisbe de València.

Acte seguit, Mons. Enrique Benavent va dirigir unes paraules d'agraïment, de petició de perdó i d'esperan-

ça a tota la Diòcesi de Tortosa, un fort aplaudiment dels presents va coronar la comunicació. Acte seguit, el mateix Sr. Arquebisbe va llegir una salutació a l'Arxidiòcesi de València.

Una trobada amb els mitjans de comunicació presents, a la galeria gòtica del Palau episcopal, va concloure la comunicació.

La seva presa de possessió, d'aquella seu metropolitana, serà D.v. el proper 10 de desembre, a les 11 h, en la Catedral de València.

La nostra felicitació més cordial i una pregària pel seu nou ministeri i pel futur pastor de la Diòcesi de Tortosa.

L'**Eucaristia de comiat** de Mons. Enrique Benavent com a bisbe de Tortosa, serà el **diumenge 27 de novembre a la Catedral de Tortosa a les 17.30 h.**

AGENDA

- ▶ **Dimecres 2**, Tortosa, Cementiri, a les 10 h, Missa.
- ▶ **Divendres 4**, Peníscola, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 5**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 19.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14, 12-14]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dimarts [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dimecres [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Rm 14,7-9.10-12 / Sl 102 / Mt 25,31-

46]. Commemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15, 1-10]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

4. □ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Feliu de Llobregat:

□ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sants Pere Poveda Castrovete i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, pvres. i companys, mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vós estimeu tot allò que existeix»

En el nostre món sembla de vegades que el més important és el diner, el domini, el poder imposar la nostra voluntat, fer el que volem. Però l'evangeli ens porta per un altre camí: *Zaqueu, cap d'impostos ric* (per tant, un home considerat en el seu món), troba a faltar alguna cosa en la seva vida, no està satisfet. I per això busca Jesús ni que sigui al preu de fer una cosa, tan singular com *enfilarse en un arbre al lloc on Jesús havia de passar*. El que no s'esperava segurament era la invitació del Mestre: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. I el contacte amb Jesús el transforma. Ell, que s'ha fet ric per mitjans no massa correctes, ara no solament restitueix el que ha robat sinó que a més comparteix la seva riquesa amb els pobres: *A tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més, i ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns*. És a dir, la riquesa per la qual ha lluitat durant la seva vida ara perd tota importància, ara dona la meitat dels seus béns als pobres; i restitueix, generosament tot allò que ha defraudat. L'encontre amb Jesús li ha canviat els valors de la seva vida. Com diu Jesús: *Avui s'ha salvat aquesta casa*, no solament en el sentit de la salvació final sinó també de trobar allò que necessitava per a ser feliç. És el capgirament de les coses. La riquesa no omple de sentir la pròpia vida.

El mateix veiem a la primera lectura: *Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin convertir-se*. El poder de Déu es manifesta en el perdó, en la misericòrdia quan nosaltres pensàriem que s'hauria de manifestar en el domini, en la imposició. És el que faríem nosaltres. La raó és clara: *Vós estimeu tot allò que existeix*. L'amor dona raó de l'actuació de Déu i dona raó del canvi de vida de Zaqueu: ha descobert quelcom millor que la riquesa: l'amor a Déu i als germans. Pau demana a la segona lectura que *Déu amb el seu poder dugui a terme totes les obres que la fe us inspira*. La fe ens inspira dominar, cercar la riquesa o estimar?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepientan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo substituiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / Endereza a los que ya se doblan. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamos, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicomoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido».